

Sygn. akt I Ca 292/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Barbara Bojakowska

Sędziowie SSO Joanna Składowska

SSO Iwona Podwójniak

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2017 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa H. M.

przeciwko (...) SA Oddział w Polsce z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku

z dnia 20 kwietnia 2017 roku, sygnatura akt I C 493/14

I. zmienia zakazony wyrok w punktach 1, 4 i 5 w ten sposób, że:

- a) zasądzoną w punkcie 1 kwotę podwyższa z 6700 złotych do 8700 (osiem tysięcy siedemset) złotych;
- b) zasądzoną w punkcie 5 kwotę 98,66 złotych podwyższa do 766 (siedemset sześćdziesiąt sześć) złotych;

I. zasądza od (...) SA Oddział w Polsce z siedzibą w W. na rzecz powódki H. M. 550 (pięćset pięćdziesiąt) złotych z tytułu zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I Ca 292/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2017 r. Sąd Rejonowy w Łasku zasądził od pozwanego (...) SA Oddział w Polsce z siedzibą w W. na rzecz H. M. kwotę 6 700 złotych tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi od dnia 4 grudnia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz 672 złotych tytułem odszkodowania z odsetkami ustawowymi od dnia 31 maja 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, a także 98,66 złotych tytułem zwrotu części kosztów postępowania.

Rozstrzygnięcie zapadło przy następujących ustaleniach i wnioskach:

W dniu 25 sierpnia 2013 r. w Ł. doszło do wypadku komunikacyjnego spowodowanego przez kierującą samochodem marki F. (...) o nr rej. (...), ubezpieczonym u pozwanej. Na skutek tego zdarzenia powódka doznała obrażeń ciała, w związku z czym została przetransportowana do szpitala, gdzie udzielono jej pierwszej pomocy. Po zaopatrzeniu została zwolniona do domu. Następnie leczyła się w poradni ortopedycznej, chirurgicznej, laryngologicznej i psychiatrycznej.

W wyniku wypadku powódka doznała stłuczenia głowy i klatki piersiowej po stronie prawej, powierzchownego urazu prawego nadgarstka, urazu prawej łydki i stawu skokowego prawego. Rozmiar doznanych po urazie cierpień fizycznych był mierny, a po dwóch tygodniach niewielki. Z punktu widzenia ortopedycznego powódka wymagała pobierania leków przeciwbólowych przez okres około czterech tygodni oraz kontroli w poradni chirurgicznej. Pomoc osób trzecich była konieczna przez 2 tygodnie w wymiarze 3 godzin dziennie, a przez następne 2 tygodnie w wymiarze 1 godziny dziennie. Ostatnia wizyta powódki w poradni ortopedycznej miała miejsce 23 września 2013 r.

U powódki wystąpiły zaburzenia adaptacyjne o obrazie stresu pourazowego związane z wypadkiem, w którym brała udział. Początkowe objawy stresu pourazowego miały stopień umiarkowany, a z czasem dzięki zastosowanemu leczeniu zaczęły się zmniejszać i przybrały postać przewlekłą o lekkim nasileniu objawów. Powódka doznała 5 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu z punktu 10 a wg załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18 grudnia 2002 r. o pomyślnych rokowaniach.

W wyniku prowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał na rzecz powódki łączną kwotę 1 300 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz 121,97 złotych tytułem zwrotu kosztów leczenia.

H. M. ma obecnie 64 lata, jest emerytką. Jest zamężna, ma dwoje dorosłych usamodzielnionych dzieci.

Powódka odczuwa mrowienie w nodze, która ma obrzęk, przyjmuje leki uspokajające przepisane przez psychiatrę. Odczuwa lęk przed jazdą samochodem jako pasażer.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy przyjął, że odpowiedzialność pozwanego wynika z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartej ze sprawcą wypadku, a także przepisów art. 822 k.c. oraz art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 22 maja 2003 roku (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.). Wysokość należnego powódce zadośćuczynienia określa zaś art. 445 § 1 k.c.

Sąd pierwszej instancji ocenił, że najbardziej adekwatną i kompensującą powódce rozmiar doznanych przez nią krzywd jest kwota 10 000 złotych. Przy ustaleniu tej należności, Sąd oparł się pomocniczo na określonym przez biegłego lekarza psychiatrę stopniu uszczerbku na zdrowiu (5%). Z uwagi zaś na to, że powódka otrzymała w toku postępowania likwidacyjnego, od pozwanego kwotę 1 300 złotych, Sąd Rejonowy zasądził na jej rzecz kwotę 6 700 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia. O odsetkach od tej kwoty sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c.

O odszkodowaniu orzeczono na podstawie art. 444 § k.c.

W pozostałym zakresie Sąd Rejonowy oddalił powództwo jako bezzasadne.

O kosztach procesu Sąd pierwszej instancji orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., kierując się zasadą odpowiedzialności za jego wynik i przyjmując, że powódka wygrała sprawę w 49 %. Koszty w niniejszej sprawie wyniosły: po stronie powodowej 2 717 złotych, a po stronie pozwanej 2 417 złotych, czyli łącznie 5 134 złotych.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniosła powódka.

Zaskarżyła powództwo w części, tj. w zakresie roszczenia o zadośćuczynienie, w której Sąd oddalił powództwo ponad zasądzoną kwotę 6 700 złotych, tj. co do kwoty 2 000 zł oraz w zakresie kosztów postępowania.

Apelująca zarzuciła naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 445 § 1 k.c. poprzez błędne zastosowanie i uznanie, że biorąc pod uwagę całokształt okoliczności niniejszej sprawy zasadne jest przyznanie zamiast kwoty 8 700 złotych kwoty 6 700 złotych tytułem dalszego zadośćuczynienia w związku ze szkodą spowodowaną wypadkiem komunikacyjnym z dnia 25 sierpnia 2013 r.

W oparciu o wskazany zarzut skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki tytułem zadośćuczynienia kwoty 8 700 złotych zamiast 6 700 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 4 grudnia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za pierwszą instancję według norm przepisanych od uwzględnionej części powództwa oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 445 § 1 k.c., kwota zadośćuczynienia przyznana poszkodowanemu powinna być odpowiednia do rozmiarów doznanej krzywdy. O wysokości zadośćuczynienia powinien zatem decydować rozmiar cierpień jakich doznał pokrzywdzony, tak fizycznych, jak i psychicznych. Przyznana suma pieniężna ma stanowić ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej mający ułatwić przezwycięzenie ujemnych przeżyć, aby w ten sposób przynajmniej częściowo przywrócona została równowaga zachwiana na skutek doznanych uszkodzeń ciała. Oceniając rozmiar doznanej krzywdy, trzeba zatem wziąć pod uwagę całokształt okoliczności, takich jak intensywność cierpień i czas ich trwania oraz nieodwracalność następstw wypadku, konieczność korzystania z pomocy innych osób oraz inne czynniki podobnej natury.

Choć określenie wysokości świadczenia pozostawione zostało swobodnemu uznaniu sądu, decyzja w tym zakresie nie może mieć charakteru dowolnego. Gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy mających wpływ na wysokość świadczenia, jest ono nieodpowiednie, jako rażąco wygórowane lub rażąco zaniżone, konieczna jest jego korekta przez sąd drugiej instancji.

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że kwotą właściwą z tytułu zadośćuczynienia jest 10 000 złotych. Z taką oceną należy się zgodzić, uwzględniając zakres i charakter obrażeń oraz ich skutki. Powódka wymagała pomocy osób trzecich oraz przyjmowania leków z uwagi na dolegliwości bólowe. Choć z punktu widzenia ortopedycznego czas leczenia był dość krótki, jak ustalił Sąd pierwszej instancji, H. M. doznała 5 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu psychicznym w postaci zaburzeń adaptacyjnych. Wypadek był dla niej źródłem dużego stresu, zaburzył jej spokój i poczucie bezpieczeństwa. Powódka korzystała z pomocy psychiatry. Ostatecznie, po podjętym leczeniu, objawy zmniejszyły się, jednak przybrały postać przewlekłą o lekkim nasileniu i do dnia dzisiejszego H. M. odczuwa lęk przed jazdą samochodem.

Analiza wysokości zasądzzonego przez Sąd Rejonowy zadośćuczynienia prowadzi zatem do oczywistej konstatacji, że zasądzona w zaskarżonym wyroku kwota jest oczywiście zaniżona. Warto nadmienić, że z analizy uzasadnienia orzeczenia wynika, że intencją Sądu, było zasądzenie na rzecz powódki kwoty 8 700 złotych zamiast 6 700 złotych, skoro Sąd ten przyjął, że należne powódce świadczenie powinno kształtować się na poziomie 10 000 złotych, a wypłacona z tego tytułu przez ubezpieczyciela kwota to 1 300 złotych. Wydaje się, że kształt orzeczenia w tym zakresie wynikał z błędu matematycznego.

Dlatego też, Sąd Okręgowy - na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. - zmienił zaskarżony wyrok i zasądzoną w punkcie 1 kwotę podwyższył z 6 700 złotych do 8 700 złotych.

Powyższe uzasadniało również korektę orzeczenia w zakresie kosztów procesu, przy zastosowaniu art. 100 k.p.c. Skoro powódka, w wyniku zmiany rozstrzygnięcia co do wysokości zadośćuczynienia wygrała proces w 62 % (zasądzone 9

372 z żądanych 15 000 złotych), pozwanego winien obciążać obowiązek pokrycia kosztów w takim stosunku, czyli 3 183 złotych (62% x 5 134 złotych), co po uwzględnieniu kosztów poniesionych - 2 417 złotych, daje podlegającą zasądzeniu na rzecz powódki kwotę 766 złotych.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., zasądzając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 550 złotych, na którą składa się: 100 złotych tytułem zwrotu uiszczonej opłaty od apelacji oraz 450 złotych jako wynagrodzenie pełnomocnika ustalone na podstawie § 2 pkt 3 oraz § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r., poz. 1804 z późn. zm.).